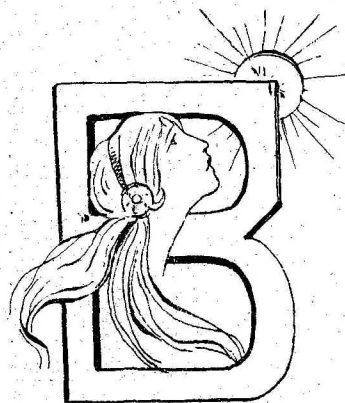

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΜΟΥ

ΩΒΗ, τρισκότεινη ή Σπηλιά.
Τριγύρω της οί βράχοι παραστέκονται ως γίγαντες. Έσφηνωμένη εκείνη μέσα εις τὰ νύχια των, δέν αναπνέει, δέν σκορπίζει γογγυσμούς μόνον άθόρυβα δακρύζει...

Έπάνω εις τὰ χείλη της έβλάστησαν από του μυστικού της πόνου τήν συγκρατουμένην δύναμιν όλίγες παπαρούνες κόκκινες, που κάμουν τὸ έρρυτιδωμένον στόμα της νά φαίνεται από μάκρυνά ώσαν αίματωμένον.

Δειλός κάθε διαβάτης διαβαίνει άπ' έμπρός της. Μόλις τολμξ νά ρίψη ένα βλέμμα εις τόν σκοτεινόν της θόλον και εξαφανίζεται.

Κάποιος, που έτόλμησε νά σταματήσει όλίγα δευτερόλεπτα περισσότερον από τους άλλους και νά βυθίση τὸ έρευνητικόν του βλέμμα με περισσότεραν προσοχήν εις τὸ μυστήριόν της ήκουσε νά σταλάζουν ρυθμικά από τόν θόλον και τους τοίχους της μερικαί σταγόνες, ως στεναγμοί υπόκωφοι, που τους απέδιδε με θλίψιν εις τήν σκοτεινήν σιγήν ό προδότης αντίταλος ως ψαλλομένην έπιικήδειον.

Και όταν έπέτεινεν ό διαβάτης περισσότερον τήν προσοχήν του, ειδε νά λαμπυρίζη εις τὸ βάθος της Σπηλιάς ένα χρυσό φειδάκι, που εξαφανίζεται μελαγχολικά μέσα εις τὰ σπλάχνα της... Ήτο ή κοίτη έντός της οποίας έμαζεύοντο της Σπηλιάς τὰ δάκρυα και έκηδεύοντο... Έφευγαν όλονέν, εξαφανίζοντο.

Η ζωή των ήτο τόση μόνον. Έγενώντο διά ν' απόθάνουν και εις τὸ όλιγόστιγμον αυτό διάστημα έπρόφθαναν ν' άφείσουν ένα μόνον στεναγμόν—τόν ήχον, που απέδιδεν ή βραχώδης έπιφάνεια του έδάφους εις τήν πτώσιν των...

Έτσι και της καρδιάς μας ή ζωή σύντομος, βραχυτάτη. Τά χείλη της στολίζονται με όλίγα ψευτολούλουδα χαράς· μέσα της βασιλεύει ή κρυφή όδύνη. Τριγύρω της οί βράχοι—ό έρωτισμός. Ποιός ποτε θά τήν νοιώση;

Τά δάκρυά της άπομένουν άγνωστα εις τους

πολλούς. Κάποιος θά τύχη ίσως νά βυθίση στοργικώτερον, ειλικρινέστερον τὸ βλέμμα του εις τὰς μυστηριώδεις της πτυχάς. Αυτός θ' άκούση μόνον τήν ήχώ του πόνου. Ρυθμικά θ' άκούση νά σταλάζουν μέσα της τὰ δάκρυα—ό ιδρώς της άγωνίας της ζωής· τὰ διαυγή μαργαριτάρια των ματιών, που άφυπνίσθησαν από όνειρον γοητευτικόν... άπογοητευμένα...

Η χαρωπή νεότης της έπτερεύγισε με τόσην ταχύτητα, όσην έχρειάσθη ή στάγων διά νά κυλισθῆ από του τοίχου της σπηλιάς έως τὸ έδαφος.

Κατόπιν ;

Έτελείωσεν ό βίος της.

Η μαγγανεία των όνείρων διελύθη! Άφυπνίσθη πικρομειδιώσα, άπογοητευμένη. Ο κατόπιν βίος της δέν ήμπορεί νά ήνε ή μία νεκροφάνεια σαρκαστική...

ΣΙΒΥΛΛΑ

ΑΡΧΑΙΟΣ ΝΑΟΣ

Άρχαίε ναέ, του λογισμού και του ρυθμού καμάρι, στ' άστέγαστα στή βάθη σου βουβάθη ή προσοχή μέσ' στους καιρούς άπόμεινες ώραίου νεκρού κουφάρι που άπ' τὰ πανώρια μέλη του έπέταξε ή ψυχή.

Άρχαίε ναέ, πανέμορφο της τέχνης περηφάνι, τὸ μάργαρο ώμορφότερο στην όψη σου γεργά· κάθε σου κιονόκρανο είν' άφθαρμο στεφάνι ος πευαμμένον μέτωπο που ανέμι δέν περγά.

Τήν άψυχη τήν ώμορφιά και τή σαβανομένη τή βλέπει ό νοός ανάμεσα ος πόθων συννεφιά. Θέλω οπαρτάρισμα ζωής, μόν' ή ζωή με δένει, μόνον εκείνη είν' ώμορφη και δίχως-ώμορφιά.

Άρχαίε ναέ, κακόιεχνος ό νέος ναός άνοίγει τή διάπλατη τή θύρα του και πλήθη συγκινεί κίποια ψυχή στή βάθη του με τήν ψυχή μας ομιγεί κ' ή άσχημά του είν' ώμορφη ναί' είνε ζωιανή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τί παράδοξον πράγμα νά ζητούμεν βοήθειαν κατά του θανάτου· μάλλον κατά της ζωής έπρεπε νά ζητούμεν τοιαύτην.

Έν ψεύμα άρκεϊ νά συντριψῆ εις τήν αγαπώσαν καρδίαν τήν έμπιστοσύνην.

Τὸ τ ά κ τ είνε δώρον της φύσεως· ό έγωισμός μαρτυρεϊ πτωχείαν της καρδιάς.

Ν. Γούζης

